

L I G J
Nr.9059, datë 8.5.2003

**PËR ADERIMIN E REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË NË “KONVENTËN PËR REDUKTIMIN
E PASHTETËSISË”**

Në mbështetje të neneve 78, 81 pika 1, 83 pika 1 dhe 121 të Kushtetutës, me propozimin e Këshillit të Ministrave,

K U V E N D I
I REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

V E N D O S I:

Neni 1

Republika e Shqipërisë aderon në “Konventën për reduktimin e pashtetësisë”.

Neni 2

Ky ligj hyn në fuqi 15 ditë pas botimit në Fletoren Zyrtare.

**Shpallur me dekret nr.3826, datë 2.6.2003 të Presidentit të Republikës së Shqipërisë,
Alfred Moisiu**

KONVENTA
MBI REDUKTIMIN E PASHTETËSISË

Bërë në New York më 30 gusht 1961

Hyrja në fuqi: 13 dhjetor 1975 në përputhje me nenin 18

Teksti: Dokumentet e OKB-së A/CONF.9/15, 1961

Shtetet Kontraktuese:

duke vepruar në përputhje me rezolutën 896 (IX), adaptuar nga Asambleja e Përgjithshme e Kombeve të Bashkuara më 4 dhjetor të vitit 1954;

duke e konsideruar atë të dëshirueshme për të reduktuar pashtetësinë me marrëveshje ndërkombëtare,

kanë rënë dakord si më poshtë:

Neni 1

1. Një Shtet Kontraktues duhet t'i japë shtetësinë e tij një personi të lindur në territorin e atij shteti, i cili ndryshe mund të jetë pa shtetësi. Kjo shtetësi i jepet:

a) me lindjen, nga veprimi i ligjit ose

b) në bazë të një aplikimi të paraqitur tek autoritetet përkatëse, nga ose në emër të një personi të interesuar, në mënyrën e parashikuar nga ligji i brendshëm. Në bazë të dispozitave të paragrafit 2 të këtij neni, asnjë aplikim i tillë nuk mund të kundërshtohet.

Një Shtet Kontraktues, i cili merr masa për dhënien e shtetësisë së tij në përputhje me nënparagrafin (b) të këtij paragrafi mundet gjithashtu të sigurojë dhënien e shtetësisë së tij në bazë të ligjit në një moshë të tillë dhe të kushteve të tilla, siç mund të jetë parashikuar nga e drejta e brendshme.

2. Një Shtet Kontraktues mund ta kushtëzojë dhënien e shtetësisë së tij në përputhje me nënparagrafin (b) të paragrafit 1 të këtij neni sipas një ose më shumë prej kushteve të mëposhtme:

a) që aplikimi të jetë paraqitur gjatë një periudhe, të përcaktuar nga Shteti Kontraktues, duke filluar jo më vonë se mosha tetëmbëdhjetë vjeçe dhe duke mbaruar jo më herët se mosha njëzet e një

vjeçe, kështu gjithsesi, personi i interesuar do të lejohet së paku një vit, gjatë të cilit ai mund të bëjë vetë aplikimin pa pasur nevojë të marrë autorizimin ligjor për të vepruar kështu;

b) që personi i interesuar të ketë banuar vazhdimisht në territorin e Shtetit Kontraktues për një periudhë të tillë siç mund të përcaktohet nga ai shtet, pa kaluar pesë vjet menjëherë para paraqitjes së aplikimit dhe as dhjetë vjet në tërësi;

c) që personi i interesuar të mos ketë qenë dënuar për shkelje kundër sigurisë kombëtare dhe as të ketë qenë dënuar me burgim për një periudhë pesëvjeçare ose më shumë për një vepër penale;

d) që personi i interesuar të ketë qenë gjithmonë pa shtetësi.

3. Pavarësisht nga dispozitat e paragrafëve 1(b) dhe 2 të këtij neni, një fëmijë i lindur nga martesa në territorin e një Shteti Kontraktues, nëna e të cilit ka shtetësinë e atij shteti, përfiton në lindje atë shtetësi, nëse prindërshe mund të jetë pa shtetësi.

4. Një Shtet Kontraktues i jep shtetësinë e tij një personi i cili prindërshe mund të jetë pa shtetësi dhe i cili nuk është në gjendje të përfitojë shtetësinë e Shtetit Kontraktues në territorin e të cilit ai ka lindur, sepse ai ka kaluar moshën për të paraqitur aplikimin e tij ose nuk ka plotësuar kushtet e kërkuara të banimit, nëse shtetësia e njërit prej prindërve të tij në kohën e lindjes së personit ishte ajo e Shtetit Kontraktues të përmendur më lart. Nëse prindërit e tij nuk mbanin të njëjtën shtetësi në kohën e lindjes së tij, çështja, nëse shtetësia e personit në fjalë ndjek atë të babait ose atë të nënës, vendoset nga e drejta e brendshme e këtij Shteti Kontraktues. Nëse kërkohet aplikimi për një shtetësi të tillë, aplikimi bëhet tek autoritetet përkatëse ose në emër të kërkuesit në mënyrën e përshkuar nga e drejta e brendshme. Në bazë të dispozitave të paragrafit 5 të këtij neni, një aplikim i tillë nuk refuzohet.

5. Shteti Kontraktues mund ta kushtëzojë dhënien e shtetësisë së tij në përputhje me dispozitat e paragrafit 4 të këtij neni me një ose më shumë prej kushteve të mëposhtme:

a) që aplikimi të jetë paraqitur përpara se kërkuesi të arrijë në moshë, e cila është më pak se njëzet e tre vjeçe, të caktuar nga Shteti Kontraktues;

b) që personi i interesuar të ketë banuar zakonisht në territorin e Shtetit Kontraktues për një periudhë të tillë që i paraprin menjëherë paraqitjes së aplikimit, duke mos kaluar tre vjet, siç mund të jetë caktuar nga ai shtet;

c) që personi në fjalë të ketë qenë gjithmonë pa shtetësi.

Neni 2

Një fëmijë i braktisur, i gjetur në territorin e një Shteti Kontraktues duhet, në mungesë të provave në të kundër, të konsiderohet se ka lindur brenda atij territori të prindërve që mbajnë shtetësinë e atij shteti.

Neni 3

Për qëllimin e përcaktimit të detyrimeve të Shteteve Kontraktuese sipas kësaj Konvente, lindja në një anije ose në një avion gjykohet se ka ndodhur në territorin e atij Shteti të flamurit të anijes ose në territorin e atij shteti ku është regjistruar avioni, siç mund të jetë rasti.

Neni 4

1. Një Shtet Kontraktues i jep shtetësinë e tij një personi, që nuk ka lindur në territorin e një Shteti Kontraktues i cili ndryshe do të jetë pa shtetësi, nëse shtetësia e njërit prej prindërve të tij në kohën e lindjes së personit ishte e atij shteti. Nëse prindërit e tij nuk kishin të njëjtën shtetësi në kohën e lindjes së tij, çështja, nëse shtetësia e personit të interesuar duhet të ndjekë atë të babait ose atë të nënës, duhet të vendoset nga e drejta e brendshme e këtij Shteti Kontraktues. Shtetësia e dhënë në përputhje me dispozitat e këtij paragrafi jepet:

a) në lindje, nga veprimi i ligjit ose

b) në bazë të një aplikimi të paraqitur tek autoritetet përkatëse, nga ose në emër të vetë personit të interesuar, në mënyrën e parashikuar nga e drejta e brendshme. Bazuar në dispozitat e paragrafit 2 të këtij neni, asnjë aplikim nuk refuzohet.

2. Një Shtet Kontraktues mund ta kushtëzojë dhënien e shtetësisë së tij në përputhje me dispozitat e paragrafit 1 të këtij neni me një ose më shumë prej kushteve të mëposhtme:

a) që aplikimi të jetë paraqitur përpara se aplikanti të ketë arritur një moshë, që është jo më pak se 23 vjeç, të caktuar nga Shteti Kontraktues;

b) që personi i interesuar të ketë banuar zakonisht në territorin e Shtetit Kontraktues për një periudhë që të mos i kalojë tre vjet që i paraprin menjëherë paraqitjes së aplikimit, siç mund të caktohet nga ai shtet;

c) që personi i interesuar të mos ketë qenë dënuar për një veprë penale kundër sigurisë kombëtare;

d) që personi i interesuar të ketë qenë gjithmonë pa shtetësi.

Neni 5

1. Nëse ligji i një Shteti Kontraktues kërkon humbjen e shtetësisë si pasojë e ndonjë ndryshimi në statusin personal të një personi të tillë, si martesë, mbarimi i martesës, legjitimimi, njohja ose adaptimi, një humbje e tillë kushtëzohet nga zotërimi ose fitimi i një shtetësie tjetër.

2. Nëse, sipas ligjit të një Shteti Kontraktues, një fëmijë i lindur jashtë martese humb shtetësinë e atij shteti si pasojë e njohjes së atësisë, atij i jepet një mundësi për ta rifituar atë shtetësi me anë të aplikimit me shkrim drejtuar autoriteteve përkatëse dhe kushtet që rregullojnë këtë aplikim nuk duhet të jenë më rigorozë, sesa ato të parashikuara në paragrafin 2 të nenit 1 të kësaj Konvente.

Neni 6

Nëse ligji i një Shteti Kontraktues parashikon humbjen e shtetësisë së tij nga bashkëshorti ose fëmijët e një personi, për shkak se ai person e ka humbur ose është privuar nga ajo shtetësi, një humbje e tillë kushtëzohet nga zotërimi ose fitimi i një shtetësie tjetër.

Neni 7

1.a) Nëse ligji i një Shteti Kontraktues e lejon heqjen dorë nga shtetësia, një veprim i tillë nuk rezulton në humbjen e shtetësisë, nëse personi i interesuar nuk zotëron ose fiton një shtetësi tjetër.

b) Dispozitat e nënparagrafit (a) të këtij paragrafi nuk zbatohen atje ku zbatimi i tyre mund të mospërputhet me parimet e parashikuara në nenet 13 dhe 14 të Deklaratës Universale të Drejtave të Njeriut e miratuar më 10 dhjetor 1948 nga Asambleja e Përgjithshme e Kombeve të Bashkuara.

2. Një shtetas i një Shteti Kontraktues, i cili kërkon natyralizimin në një vend të huaj, nuk humbet shtetësinë e tij po të mos ketë fituar ose po të mos i jetë dhënë siguria e fitimit të shtetësisë së atij vendi të huaj.

3. Bazuar në paragrafët 4 dhe 5 të këtij neni, një shtetas i një Shteti Kontraktues nuk do ta humbë shtetësinë e tij, për t'u bërë pa shtetësi, për arsye të largimit, qëndrimit jashtë vendit, mosregjistrimit ose për çdo arsye të ngjashme.

4. Një person i natyralizuar mund ta humbë shtetësinë e tij për shkak të banimit jashtë vendit për një periudhë, jo më pak se shtatë vjet rresht, të përcaktuar nga ligji i Shtetit Kontraktues, nëse ai nuk u deklaron autoriteteve përkatëse qëllimin e tij për të rifituar shtetësinë e tij.

5. Në rastin e një shtetasi të një Shteti Kontraktues, të lindur jashtë territorit të tij, ligji i atij shteti mund të kushtëzojë ruajtjen e shtetësisë së tij, pas skadimit të një viti nga koha kur është bërë madhor me vendbanimin në atë kohë në territorin e shtetit ose regjistrimit tek autoritetet përkatëse.

6. Përveç rrethanave të përmendura në këtë nen, një person nuk humbet shtetësinë e një Shteti Kontraktues, nëse një humbje e tillë do ta bëjë atë pa shtetësi, pavarësisht se një humbje e tillë nuk ndalohet shprehimisht nga ndonjë dispozitë tjetër e kësaj Konvente.

Neni 8

1. Një Shtet Kontraktues nuk privon një person nga shtetësia e tij, nëse një privim i tillë do ta bëjë atë pa shtetësi.

2. Pavarësisht nga dispozitat e paragrafit 1 të këtij neni, një person mund të privohet nga shtetësia e një Shteti Kontraktues:

a) në rrethanat në të cilat, sipas paragrafëve 4 dhe 5 të nenit 7, është e lejueshme që personi ta humbasë shtetësinë e tij;

b) atje ku shtetësia është fituar nga keqpërfaqësimi ose mashtrimi.

3. Pavarësisht nga dispozitat e paragrafit 1 të këtij neni, një Shtet Kontraktues mund të fitojë të drejtën për të privuar një person nga shtetësia e tij, nëse në kohën e nënshkrimit, ratifikimit ose aderimit specifikon ndalimin e një të drejte të tillë në bazë të një ose më shumë prej arsyeve të mëposhtme, arsye të cilat ekzistojnë në ligjin e tij të brendshëm në atë kohë:

a) që në mospërputhje me detyrën e tij të besnikërisë ndaj Shtetit Kontraktues, personi:

i) me mospërfillje ndaj një ndalimi të shprehur nga Shteti Kontraktues, ka dhënë ose vazhdon të japë shërbime ndaj, ose ka marrë apo vazhdon të marrë rrogë nga një shtet tjetër;

ii) ka kryer një sjellje në një mënyrë seriozisht të dëmshme ndaj interesave kryesore të shtetit;

b) që personi ka bërë një betim ose një deklaratë formale për besnikëri ndaj një shteti tjetër ose ka dhënë dëshmi të qartë të vendosmërisë së tij për të refuzuar njohjen e besnikërisë së tij ndaj Shtetit Kontraktues.

4. Një Shtet Kontraktues nuk duhet të ushtrojë funksionin e privimit të lejuar nga paragrafët 2 dhe 3 të këtij neni, përveçse në përputhje me ligjin, i cili do të sigurojë për personin në fjalë të drejtën për një dëgjim të drejtë nga një gjykatë ose një trup tjetër i pavarur.

Neni 9

Një Shtet Kontraktues nuk mund të privojë një person ose një grup personash prej shtetësisë së tyre për arsye raciale, etnike, fetare ose politike.

Neni 10

1. Çdo traktat ndërmjet Shteteve Kontraktuese që parashikon transferimin e territorit përfshin dispozita të hartuara për të siguruar që asnjë person nuk do të bëhet pa shtetësi si rezultat i transferimit. Një Shtet Kontraktues bën përpjekjet e tij më të mira për të siguruar që çdo traktat i tillë, i bërë prej tij me një shtet, i cili nuk është Palë e kësaj Konvente të përfshijë dispozita të tilla.

2. Në mungesë të dispozitave të tilla një Shtet Kontraktues, të cilit i është transferuar territori ose i cili përndryshe fiton territor do t'ua akordojë shtetësinë e tij personave të tillë të cilët mund të bëhen pa shtetësi si rezultat i transferimit ose i fitimit.

Neni 11

Shtetet Kontraktuese nxisin në kuadrin e Kombeve të Bashkuara, sa më shpejt që mund të jetë e mundur, pas depozitimit të instrumentit të gjashtë të ratifikimit ose aderimit, krijimin e një organizmi ku një person që pretendon të përfitojë nga kjo Konventë mund të aplikojë për shqyrtimin e pretendimit të tij dhe për ndihmë për t'ua paraqitur atë autoriteteve përkatëse.

Neni 12

1. Në lidhje me një Shtet Kontraktues, i cili nuk i jep, në përputhje me dispozitat e paragrafit 1 të nenit 1 ose nenit 4 të kësaj Konvente, shtetësinë e tij në lindje me ligj, dispozitat e paragrafit 1 të nenit 1 ose 4, sipas rastit, zbatohen ndaj personave të lindur para, si dhe personave të lindur pas hyrjes në fuqi të kësaj Konvente.

2. Dispozitat e paragrafit 4 të nenit 1 të kësaj Konvente zbatohen ndaj personave të lindur para, si edhe personave të lindur pas hyrjes në fuqi të saj.

3. Dispozitat e nenit 2 të kësaj Konvente zbatohen vetëm ndaj fëmijëve të braktisur, të gjetur në territorin e një Shteti Kontraktues pas hyrjes në fuqi të Konventës.

Neni 13

Kjo Konventë nuk interpretohet se ndikon ndaj ndonjë dispozite më ndihmuese ndaj reduktimit të pashtetësisë, e cila mund të përfshihet në të drejtën e brendshme të çdo Shteti

Kontraktues, që është ose do të jetë në fuqi, ose që mund të përfshihet në çdo konventë tjetër, traktat ose marrëveshje që është ose do të jetë në fuqi midis dy ose më shumë Shteteve Kontraktuese.

Neni 14

Çdo mosmarrëveshje ndërmjet Shteteve Kontraktuese lidhur me interpretimin ose zbatimin e kësaj Konvente, e cila nuk mund të zgjidhet me mjete të tjera, i paraqiten Gjykatës Ndërkombëtare të Drejtësisë me kërkesën e çdonjërit prej palëve në mosmarrëveshje.

Neni 15

1. Kjo Konventë zbatohet ndaj të gjitha territoreve jovetëqeverisëse, nën kujdestari, koloniale dhe të tjera territoreve jourbane, për marrëdhëniet ndërkombëtare të cilave është përgjegjës një Shtet Kontraktues; Shteti Kontraktues në fjalë, në bazë të dispozitave të paragrafit 2 të këtij neni, në kohën e nënshkrimit, ratifikimit ose aderimit, deklaron territorin ose territoret urbane ndaj të cilave Konventa do të zbatohet ipso facto si rezultat i këtij nënshkrimi, ratifikimi ose aderimi.

2. Në çdo rast në të cilin, për qëllim të shtetësisë, një territor jourban nuk trajtohet si i bashkuar me një territor urban, ose në çdo rast në të cilin kërkohet pëlqimi paraprak i një territori jourban nga ligjet ose praktikat kushtetuese të Shtetit Kontraktues ose të territorit jourban për zbatimin e Konventës ndaj atij territori, ai Shtet Kontraktues përpiqet të sigurojë pëlqimin e nevojshëm të territorit jourban brenda periudhës së dymbëdhjetë muajve nga data e nënshkrimit të Konventës nga ai Shtet Kontraktues dhe, kur një pëlqim i tillë është arritur, Shteti Kontraktues njofton Sekretarin e Përgjithshëm të Kombeve të Bashkuara. Kjo Konventë zbatohet ndaj territorit ose territoreve të përmendura në këtë njoftim nga data e marrjes së tij nga Sekretari i Përgjithshëm.

3. Pas skadimit të periudhës dymbëdhjetëmuajore të përmendur në paragrafin 2 të këtij neni, Shtetet Kontraktuese në fjalë informojnë Sekretarin e Përgjithshëm për rezultatin e këshillimeve në ato territore jourbane, për marrëdhëniet ndërkombëtare të cilave ato janë përgjegjës dhe që pëlqimi i tyre ndaj zbatimit të kësaj Konvente mund të jetë mbajtur i fshehur.

Neni 16

1. Kjo Konventë është e hapur për nënshkrim në selinë qendrore të Kombeve të Bashkuara nga 30 gushti 1961 deri në 31 maj 1962.

2. Kjo Konventë është e hapur për nënshkrim në emër të:

- a) çdo shteti anëtar të Kombeve të Bashkuara;
- b) çdo shteti tjetër i ftuar për të ndjekur konferencën e Kombeve të Bashkuara mbi eliminimin ose reduktimin e pashtetësisë në të ardhmen;
- c) çdo shteti, ndaj të cilit mund t'i jetë drejtuar një ftesë për të nënshkruar ose për të aderuar nga Asambleja e Përgjithshme e Kombeve të Bashkuara.

3. Kjo Konventë ratifikohet dhe instrumentet e ratifikimit depozitohen pranë Sekretarit të Përgjithshëm të Kombeve të Bashkuara.

4. Kjo Konventë është e hapur për aderimin nga shtetet e referuara në paragrafin 2 të këtij neni. Aderimi kryhet me depozitimin e instrumenteve të aderimit pranë Sekretarit të Përgjithshëm të Kombeve të Bashkuara.

Neni 17

1. Në kohën e nënshkrimit, ratifikimit ose aderimit çdo shtet mund t'u bëjë një rezervë neneve 11, 14 ose 15.

2. Asnjë rezervë tjetër ndaj kësaj Konvente nuk është e pranueshme.

Neni 18

1. Kjo Konventë hyn në fuqi dy vjet pas datës së depozitimit të instrumentit të gjashtë të ratifikimit ose aderimit.

2. Për çdo shtet që ratifikon ose aderon në këtë Konventë pas depozitimit të instrumentit të gjashtë të ratifikimit ose aderimit, ajo hyn në fuqi në ditën e nëntëdhjetë pas depozitimit nga një shtet i tillë i instrumentit të tij të ratifikimit ose aderimit ose në datën në të cilën kjo Konventë hyn në fuqi në përputhje me dispozitat e paragrafit 1 të këtij neni, cilado është më e vonshme.

Neni 19

1. Çdo Shtet Kontraktues mund ta denoncojë këtë Konventë, në çdo kohë me anë të një njoftimi me shkrim të adresuar tek Sekretari i Përgjithshëm i Kombeve të Bashkuara. Një denoncim i tillë sjell pasoja për Shtetin Kontraktues në fjalë një vit pas datës së marrjes së njoftimit nga Sekretari i Përgjithshëm.

2. Në rastet ku, në përputhje me dispozitat e nenit 15, kjo Konventë është bërë e zbatueshme në një territor jorurban të një Shteti Kontraktues, ai shtet mund në çdo kohë pas kësaj, me pëlqimin e territorit në fjalë, të njoftojë Sekretarin e Përgjithshëm të Kombeve të Bashkuara duke e denoncuar këtë Konventë në mënyrë të veçantë në lidhje me atë territor. Denoncimi sjell pasoja një vit pas datës së marrjes së një njoftimi të tillë nga Sekretari i Përgjithshëm, i cili njofton të gjitha Shtetet e tjera Kontraktuese për një njoftim të tillë dhe datën ose marrjen e tij.

Neni 20

1. Sekretari i Përgjithshëm i Kombeve të Bashkuara njofton të gjithë anëtarët e Kombeve të Bashkuara dhe shtetet joanëtare, duke iu referuar nenit 16, për veçoritë e mëposhtme:

- a) nënshkrimet, ratifikimet dhe aderimet sipas nenit 16;
- b) rezervat sipas nenit 17;
- c) datën në të cilën kjo Konventë hyn në fuqi në zbatim të nenit 18;
- d) denoncimet sipas nenit 19.

2. Sekretari i Përgjithshëm i Kombeve të Bashkuara, pas depozitimit të instrumentit të gjashtë të ratifikimit ose aderimit më së voni, sjell në vëmendjen e Asamblesë së Përgjithshme çështjen e krijimit, në përputhje me nenin 11, të një trupi të tillë siç është përmendur aty.

Neni 21

Kjo Konventë regjistrohet nga Sekretari i Përgjithshëm i Kombeve të Bashkuara në datën e hyrjes së saj në fuqi.

Në dëshmi nga ku nënshkruesit e plotfuqishëm kanë nënshkruar këtë Konventë.

Bërë në New York, më 30 gusht 1961 në një kopje të vetme, prej së cilës tekstet në gjuhën kineze, angleze, frënge, ruse dhe spanjolle janë njëloj autentike dhe të cilat depozitohen në arkivat e Kombeve të Bashkuara dhe kopje të verifikuara të të cilave shpërndahen nga Sekretari i Përgjithshëm i Kombeve të Bashkuara tek të gjithë anëtarët e Kombeve të Bashkuara dhe shtetet joanëtare të referuara në nenin 16 të kësaj Konvente.

SHTOJCË

AKTI PËRFUNDIMTAR I KONFERENCËS SË KOMBEVE TË BASHKUARA MBI ZHUKJEN OSE PAKËSIMIN E PASHTETËSISË NË TË ARDHMEN

1. Asambleja e Përgjithshme e Kombeve të Bashkuara, me anë të Rezolutës 896 (IX) të 4 dhjetorit 1954, shprehu dëshirën e saj që të thirret një konferencë ndërkombëtare e të plotfuqishmëve për të përfunduar një konventë për pakësimin apo zhdukjen e pashtetësisë në të ardhmen, sapo të paktën njëzet shtete t'i kenë përcjellë Sekretarit të Përgjithshëm gatishmërinë e tyre për të bashkëpunuar në një konferencë të tillë. Sekretarit të Përgjithshëm iu kërkua që të caktojë datën dhe vendin e saktë për konferencën, kur të përmbushej ky kusht. Asambleja e Përgjithshme vuri në dukje se Komisioni i së Drejtës Ndërkombëtare i kishte paraqitur asaj disa projekte të një Konvente mbi eliminimin e pashtetësisë në të ardhmen dhe të një Konvente mbi pakësimin e pashtetësisë në të ardhmen në raportin e Komisionit të së Drejtës Ndërkombëtare për sesonin e saj të gjashtë në 1954.

Asambleja e Përgjithshme u kërkoi qeverive të shteteve të ftuara për të marrë pjesë në konferencë që të shqyrtonin sa më shpejt përparësitë e një konvente shumëpalëshe mbi zhdukjen ose pakësimin e pashtetësisë në të ardhmen.

2. Pas plotësimit të kushtit të përcaktuar në rezolutën e Asamblesë së Përgjithshme, Sekretari i Përgjithshëm thirri një konferencë të Kombeve të Bashkuara mbi eliminimin apo pakësimin e pashtetësisë në të ardhmen në Zyrën Europiane të Kombeve të Bashkuara në Gjenevë më 24 mars 1959. Konferenca u mbajt në Zyrën Europiane të Kombeve të Bashkuara nga data 24 mars deri më datën 18 prill 1959.

3. Në kohën e mbylljes së saj më 18 prill 1959 konferenca adaptoi rezolutën në vijim:

Konferenca,

duke pasur të pamundur të përfundojë punën që i ishte besuar brenda kohës së parashikuar për punën e saj, u propozon organeve kompetente të Kombeve të Bashkuara që ta rimbledhin konferencën në kohën më të shpejtë të mundshme, me qëllim që ajo të vazhdojë dhe përfundojë punën e saj.

4. Në vijim të kësaj rezolute, Sekretari i Përgjithshëm i Kombeve të Bashkuara, pasi u sqarua mbi pikëpamjet e shteteve pjesëmarrëse, vendosi që konferenca duhet të rimblidhet në Selinë Qendrore të Kombeve të Bashkuara në Nju York më 15 gusht 1961. Konferenca u mbajt në Qendrën e Kombeve të Bashkuara nga data 15 deri më datën 28 gusht 1961.

5. Në pjesën e parë të konferencës u përfaqësuan qeveritë e tridhjetë e pesë shteteve si vijojnë: Argjentina, Austria, Belgjika, Brazili, Kanadaja, Cejloni, Kili, Kina, Danimarka, Republika Domenikane, Republika Federale Gjermane, Franca, Selia e Shenjtë (Vatikani), India, Indonesia, Iraku, Izraeli, Italia, Japonia, Lihtenshtejni, Luksenburg, Holanda, Norvegjia, Pakistani, Panamaja, Peruja, Portugalia, Spanja, Suedia, Zvicra, Turqia, Republika e Bashkuar Arabe, Mbretëria e Bashkuar e Britanisë së Madhe dhe e Irlandës së Veriut, Shtetet e Bashkuara, Jugosllavia.

6. Qeveritë e shteteve në vijim u përfaqësuan nga vëzhgues: Finlanda, Greqia.

7. Në pjesën e dytë të konferencës u përfaqësuan qeveritë e tridhjetë shteteve si vijojnë: Argjentina, Austria, Belgjika, Brazili, Kanadaja, Cejloni, Kina, Danimarka, Republika Domenikane, Republika Federale Gjermane, Finlanda, Franca, Selia e Shenjtë (Vatikani), Indonesia, Izraeli, Italia, Japonia, Holanda, Norvegjia, Pakistani, Panamaja, Peruja, Spanja, Suedia, Zvicra, Turqia, Republika e Bashkuar Arabe, Mbretëria e Bashkuar e Britanisë së Madhe dhe e Irlandës së Veriut, Shtetet e Bashkuara, Jugosllavia.

8. Qeveritë e shteteve në vijim u përfaqësuan nga vëzhgues: Greqia, Iraku.

9. Në pjesën e parë të konferencës u përfaqësuan nga vëzhgues organizatat ndërqeveritare si vijojnë;

Këshilli i Europës

Komiteti Ndërqeveritar për Migrimin European

Instituti Ndërkombëtar për Njëjtësimin e së Drejtës Private

Lidhja e Shteteve Arabe.

10. Në pjesën e dytë të konferencës, organizatat ndërqeveritare në vijim u përfaqësuan nga vëzhgues: Lidhja e Shteteve Arabe.

11. Në të dy pjesët e konferencës, Zyra e Komisionit të Lartë të Kombeve të Bashkuara për refugjatët u përfaqësua nga një vëzhgues.

12. Në pjesën e parë të konferencës Z. Knud Larsen (Danimarkë) u zgjodh si kryesues dhe Z. Ichiro Kawasaki (Japan) dhe Z. Humberto Calamari (Panama) si zëvendëskryesues.

13. Në pjesën e dytë të konferencës asnjëri nga këta zyrtarë të konferencës nuk ishin të pranishëm. Si rrjedhim konferenca zgjodhi Z. Willem Riphagen (Hollandë) si kryesues dhe Z. Gilberto Amada (Brazil) dhe Z. G.P. Malalasekera (Cejlon) si zëvendëskryesues.

14. Në pjesën e parë të konferencës u ngritën komitetet si vijojnë:

Komiteti i të Tërëve

KryetarKryesuesi i pjesës së parë të konferencës.

NënkryetarZëvendëskryesuesit e pjesës së parë të konferencës.

Komiteti i hartimit

Anëtarë: Përfaqësuesit e shteteve në vijim: Argjentinë, Belgjikë, Francë, Izrael, Panama,

Mbretëria e Bashkuar e Britanisë së Madhe dhe e Irlandës së Veriut.

Kryetar

(në pjesën e parë të konferencës): Z. Humberto Calamari (Panama)

(në pjesën e dytë të konferencës): Z. Enrique Ros (Argjentinë).

15. Në pjesën e dytë të konferencës Komiteti i të Tërëve nuk u zgjodh.

16. Në të dy pjesët e konferencës, kryesuesit dhe zëvendëskryesuesit, në përputhje me rregullën 3 të rregullave të procedurës, shqyrtuan kredencialet e përfaqësuesve dhe raportuan sa më sipër para konferencës.

17. Në pjesën e dytë të konferencës u ngrit një grup pune në përbërjen e të cilit ishin kryesuesi, që vepronte edhe si kryetar, dhe përfaqësues të Brazilit, Kanadasë, Francës, Izraelit, Norvegjisë, Zvicrës, Turqisë dhe Mbretërisë së Bashkuar të Britanisë së Madhe dhe të Irlandës së Veriut, si dhe përfaqësues të shteteve të tjera që deshën të merrnin pjesë. Z. Peter Harvey (Mbretëria e Bashkuar e Britanisë së Madhe dhe e Irlandës së Veriut) veproi si raportues i grupit të punës.

18. Në pjesën e parë të konferencës Sekretari i Përgjithshëm i Kombeve të Bashkuara u përfaqësua nga Z. Yuen-li Liang, Drejtor i Sektorit të Kodifikimit të Zyrës së Çështjeve Ligjore të Kombeve të Bashkuara, i cili u caktua gjithashtu edhe si Sekretar Ekzekutiv.

19. Në pjesën e dytë të konferencës Sekretari i Përgjithshëm i Kombeve të Bashkuara u përfaqësua nga Z. C.A. Stavropoulos, nga Këshilli Ligjor; Z. Yuen-li Liang veproi si Sekretar Ekzekutiv.

20. Në pjesën e parë të konferencës u vendos që ajo të merrte për bazë për punën e saj projektkonventën mbi pakësimin e pashtetësisë në të ardhmen përgatitur nga Komisioni i së Drejtës Ndërkombëtare. Pjesa e parë e konferencës gjithashtu pati përpara vëzhgimet e paraqitura nga qeveritë mbi atë projektkonventë, një memorandum me një projektkonventë mbi pakësimin e pashtetësisë paraqitur nga Danimarka, si edhe një dokumentacion paraprak të përgatitur nga Sekretariati i Kombeve të Bashkuara.

21. Pjesa e dytë e konferencës kishte përpara, përveç dokumentacionit të referuar më lart, dhe vëzhgimet e paraqitura nga qeveritë mbi mungesën e shtetësisë, vëzhgimet e paraqitura nga Zyra e Komisionerit të Lartë të Kombeve të Bashkuara për refugjatët, si edhe dokumentacionin e mëtejshëm të përgatitur nga Sekretariati i Kombeve të Bashkuara.

22. Mbi bazën e mendimeve të deriatëhershme, siç qenë ato të mbajtura në regjistrat e Komitetit të të Tërëve dhe ato të takimeve plenare, konferenca përgatiti një Konventë mbi pakësimin e pashtetësisë. Konventa, e cila do t'i nënshtrohet ratifikimit, u adaptua nga konferenca më 28 gusht 1961 dhe u hap për nënshkrim që nga 30 gushti 1961 e deri më 30 maj 1962 në Qendrën e Kombeve të Bashkuara në Nju Jork. Kjo Konventë u hap gjithashtu për aderim dhe do të depozitohet në arkivat e Kombeve të Bashkuara.

23. Për më tepër konferenca adaptoi katër rezoluta që i janë bashkëngjitur këtij akti përfundimtar.

Përfaqësuesit nënshkruan këtë akt përfundimtar.

Përfunduar në Nju Jork më 30 gusht 1961 në një kopje të vetme nga të cilat tekstet në gjuhën kineze, angleze, franceze, ruse dhe spanjolle janë njëlloj origjinale dhe të cilat do të depozitohen në arkivat e Kombeve të Bashkuara dhe kopje të vërtetuara të të cilave do t'u shpërndahen nga Sekretari i Përgjithshëm i Kombeve të Bashkuara të gjithë anëtarëve të Kombeve të Bashkuara, si edhe të gjitha shteteve joanëtare të ftuara në konferencë.